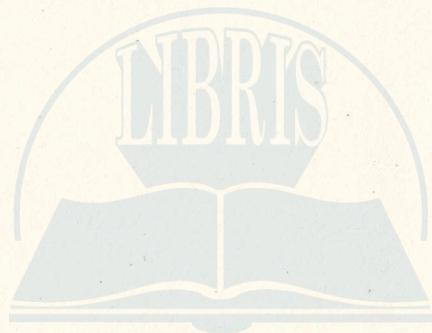

Marc Levy

Orizontul răsturnat

Traducere din franceză de Aliza Peltier

3
TREI

Hope

În depărtare se auzi o sirenă.

Cu fața lipită de fereastră, Josh trase adânc aer în piept. Privirea îi rătăcea pe fațadele din cărămidă ale cartierului în care el și Hope se mutaseră cu un an în urmă.

O licărire de lumini albastre și roșii își făcu apariția pe bulevardul pustiu și se apropie învăluind toată încăperea atunci când furgoneta se opri în fața ușii de la intrarea în clădire.

De-acum, fiecare secundă era numărată.

— Josh, va trebui să încep..., imploră Luke.

Să se întoarcă și să contemple chipul femeii pe care o iubea era peste puterile lui.

— Josh, șopti Hope în timp ce acul îi pătrundea în venă, nu te uita, nu-i nevoie. Tăcerile noastre ne-au fost întotdeauna de ajuns.

Josh se apropie de pat, se aplecă spre Hope și o sărută. Ea își întredeschise buzele livide.

— A fost un privilegiu să te cunosc, Josh dragule, îi zise ea zâmbindu-i și închise ochii.

Cineva bătu la ușă. Luke se ridică și lăasă echipa să intre: doi brancardieri și un medic care se năpusti la căpătâiul lui

Hope ca să-i ia pulsul. Își scoase din geantă o încâlceală de cabluri și electrozi, i le puse pe piept, la încheieturile mâinilor și la glezne.

Medicul se uită la traseele de pe banda de hârtie și le făcu un semn celor doi brancardieri. Apropiară targa și o ridicară pe Hope ca s-o așeze pe o saltea de gheață.

— Trebuie să ne grăbim, zise medicul.

Josh îi privi când o luară pe Hope, ar fi vrut să plece cu ei, dar Luke îl ținu de braț și îl trase spre fereastră.

— Chiar crezi că avem șorți de izbândă? oftă el.

— În ceea ce privește viitorul, răspunse Luke, habar n-am, dar în seara asta am făcut imposibilul.

Josh se uită în jos la stradă. Brancardierii băgau targa în furgonetă, medicul se urcă și el și închise portierele.

— Dacă doctorul și-ar fi dat seama de ceva... n-o să știu niciodată cum să-ți mulțumesc.

— Voi doi sunteți ucenicii vrăjitori, rolul meu nu va fi fost așa de important. Și apoi, puținul pe care l-am făcut pentru ea l-am făcut.

— Ce-ai făcut tu era esențial.

— După teoria ei... și numai viitorul o să ne spună ce și cum, dacă o să-l mai apucăm.

1.

— De ce te tot poneghești? E incredibil că o fată ca tine nu are într-un asemenea hal încredere în sine. Sau e o stratagemă.

— Ce soi de stratagemă? Numai tu poți să spui asemenea tâmpenii.

— Poate că e o modalitate prin care încerci să îți se aducă laude.

— Vezi că am dreptate! Dacă-ai fi frumoasă, nu te-ai gândi că am nevoie să mi se aducă laude.

— Mă enervezi, Hope. Și apoi, irezistibilă în cazul tău e mintea ta. Ești cea mai haioasă fată pe care o cunosc.

— În general, când un băiat spune despre o fată că e haioasă înseamnă că e urâtă.

— Aha, pentru că nu poate fi drăguță și haioasă în același timp? Dacă ai fi îndrăznit să zici așa ceva, m-ai fi acuzat de sexism și machism.

— Și că ești un mare dobitoc — dar eu, eu am dreptul s-o spun. Așa deci, cum e Anita asta?

— Care Anita?

— Fă pe niznaiul!

— Dar nu eram împreună! Aveam locuri alăturate în sală și doar am schimbat câteva păreri despre film.

— Ați schimbat câteva păreri despre un film al cărui scenariu se rezumă la o cursă de urmărire de un ceas și douăzeci de minute și o patetică strângere în brațe la sfârșit?

— Nu mă lași să lucrez!

— A trecut o oră de când te tot holbezi la bruneta așezată în fundul bibliotecii, nu vrei să mă duc să-ți pledez cauza? Pot să-i cer numărul de telefon, s-o întreb dacă-i nemăritată și să-i spun despre colegul meu că ar pofti s-o ducă să vadă un film de autor. *La grande bellezza* sau vreo capodoperă de Visconti ori poate chiar un Capra de demult...

— Chiar lucrez, Hope, și nu-i vina mea dacă tânăra se află în câmpul meu vizual atunci când mă gândesc.

— Sunt de acord cu tine, nu-i poți reproșa legii gravitației că unui om îi cade cineva cu tronc. Și la ce te gândești?

— La neurotransmițători.

— A! Noradrenalină, serotonină, dopamină, melatonină..., turui Hope pe un ton ironic.

— Mai taci și ascultă-mă o clipă. Neurotransmițătorilor li se recunoaște puterea de a mobiliza creierul la anumite acțiuni, de a potențializa atenția, memoria, de a ne influența ciclurile de somn, comportamentele alimentare sau sexuale... Melatonina, de exemplu, joacă un rol în depresia hibernală...

— Dacă poți să-mi spui care neurotransmițător joacă un rol în depresia estivală, în momentul în care trebuie să încapi în costumul de baie, te propun pentru Nobel.

— Și dacă moleculele acestea ar funcționa în ambele sensuri? Dacă neurotransmițătorii ar strânge informații despre efectele pe care le provoacă în timpul vieții noastre? Imaginează-ți că ar acționa ca niște particule de memorie vie care ar aduna tot ce-am experimentat, ceea ce ne modelează și schimbă caracterul. Nimeni nu știe unde se află în

creierul nostru sediul conștiinței, ceea ce face din fiecare dintre noi o ființă unică. Presupune atunci că, asemenea unei rețele de servere informatice care ar conține o fabuloasă bază de date, neurotransmițătorii ar forma rețeaua în care ni s-ar situa personalitatea.

— Nemaipomenit! Ba chiar genial! Și cum ai de gând să dovedești toate astea?

— De ce crezi tu că studiez neuroștiințele?

— Ca să seduci fetele și sunt sigură că primul profesor căruia îi vei vorbi despre ideile tale revoluționare îți va propune să te-apuci de drept sau de filosofie, orice i-ar îngădui să nu te mai aibă printre studenți.

— Dar dacă am dreptate, tu îți dai seama de implicații?

— Dacă presupunem că teoria asta îndoielnică a ta e fundamentată și dacă ne imaginăm că o să reușim într-o bună zi să deciptăm informațiile conținute de aceste molecule, am putea accede la un moment T al memoriei unei ființe umane.

— Nu numai, am putea și s-o copiem și, de ce nu?, să transferăm conștiința unui om spre un calculator.

— Mi se pare o idee îngrozitoare și apoi, de ce-mi vorbești tu mie despre asta?

— Pentru că lucrăm împreună la acest proiect.

Pe Hope o pufni un hohot de râs pentru care vecinii lor de masă o certară din priviri. Râsul lui Hope îl înveselea mereu pe Josh. Chiar și atunci când ea râdea pe seama lui, așa cum o făcea adesea.

— Oferă-mi mai întâi ceva de mâncat, șopti ea, și nu o chestie indigestă livrată acasă, mă refer la un restaurant adevărat.

— Dacă cina în oraș poate s-aștepte... acum sunt lefter, dar o să fac rost de ceva bani la sfârșitul săptămânii.

— Taică-tău?

— Nu, meditațiile la științe pe care i le dau unui tembel ai cărui părinți se îndârjesc să creadă că o să facă într-o bună zi o facultate demnă de acest nume.

— Ești snob și rău. O să plătesc eu nota.

— În asemenea condiții, sunt de acord să te invit la cină.

*

Josh o cunoscuse pe Hope în prima lor lună în campus. Era la începutul toamnei, el și Luke fumau o țigară de un soi nu prea licit pe un colț de peluză, în timp ce-și povesteau necazurile în amor. Câțiva metri mai încolo, Hope își citea cursurile, sprijinită de trunchiul unui cireș.

Cu voce tare și limpede, întrebase dacă cineva are vreo boală incurabilă care să justifice folosirea medicinală a unei substanțe psihotrope în aer liber.

Luke se ridicase, încercând să afle dacă vocea era a unui profesor sau a unei studente și, în timp ce scruta împrejurimile, Hope își fluturase brațul. Apoi, suflând peste bretonul care îi acoperea fruntea, își dezvăluise ochii, iar Luke fusese fermecat.

— Tu îmi pari în formă, trag dară concluzia că pe moarte e prietenul tău de-acolo, care s-a tolănit să numere stelele ziua-n amiaza mare, deși de vină e, fără îndoială, tutunul vostru jamaican, chiar și eu mă simt ciudat.

— Vrei să ni te-alături? întrebase Luke.

— Mulțumesc, dar mi-e și-așa greu să mă concentrez. Grație sclipitoarei voastre conversații despre stirpea feminină, de-o jumătate de oră încoace tot citesc același rând. E incredibil câte tâmpenii pot să debiteze băieții de vârsta voastră despre femei.

— Dar ce citești tu așa de interesant?

— *Malformații congenitale ale sistemului nervos central*, de profesorul Eugene Ferdinand Algenbruck.

— „E o fată drăguță, subțirică și fără fasoane, făcută din cap până-n picioare ca să supraviețuiască.“ *Despre ce vorbim când vorbim despre iubire*, de Raymond Carver. Fiecare cu cartea lui de căpătâi, nu-i așa? Dar nu vrei tu să ne luminezi despre stirpea feminină, e un mister mai de nepătruns decât patologiiile cortexului cerebral și mult mai pasionant.

Hope se uită circumspectă la Luke, își închise cartea și se ridică.

— Anul întâi? îl întrebase ea alăturându-i-se.

Josh înaintase ca să o salute, ea tăcuse, mulțumindu-se să se uite țintă la mâna pe care i-o întindea. Surprins că nu i-o întindea și ea pe a ei, el se așezase la loc.

Lui Luke nu-i scăpase nimic din felul în care se uitaseră unul la celălalt, din lumina care-și făcuse apariția în ochii lui Hope și, deși îl fascina deja, înțelesese că necunoscuta nu pe el îl alesese.

Hope avea mereu să nege că se simțise cătuși de puțin atrasă de Josh în ziua aceea, dar Luke nu credea o iotă din ce-i spunea ea și amintea, de fiecare dată când subiectul ieșea la iveală, că urmarea evenimentelor îi dăduse dreptate.

La fel și Josh avea să jure că în ziua aceea nu observase nimic care să-l atragă în mod special la Hope, adăugând chiar că era una dintre fetele acelea care nu ni se par frumoase decât atunci când ajungem să le cunoaștem cu adevărat. Iar Hope n-avea să izbutescă vreodată să-l facă să mărturisească dacă era un compliment sau un sarcasm.